

Carl Boggs, Global Research: Americká rusofóbia: Príbeh neoconov, liberálov a progresívnych vojnových štváčov

- CZ24 News | 4. října 2022

USA/RUSKO: Po niekoľkých mesiacoch ruských „špeciálnych operácií“ na Ukrajine by možno stálo za to položiť si otázku, či zástupná vojna medzi USA a Ruskom smeruje k zmene režimu v Moskve, alebo aspoň k snahám o zmenu režimu.

Pre Washington, po Srbsku, Iraku, Líbyi, Ukrajine a všetkých ostatných, musí Rusko určite predstavovať možno konečnú takúto operáciu. V skutočnosti, už od prvých dní bolševickej revolúcie pred vyše sto rokmi, americké vládnuce elity sa tešia myšlienke premeniť veľké ruské územie na vazalský štát umožňujúci využívanie jeho jedinečných prírodných zdrojov.

Joe Biden alebo tí, ktorí riadia jeho Biely dom, sú nepochybne pripravení posunúť veci na nebezpečnejšiu úroveň, zdanlivo ľahostajní k akýmkoľvek vyhliadkam na jadrovú katastrofu.

Po odoslaní špičkových zbraní v hodnote desiatok miliárd dolárov kyjevskému režimu Biden počas návštevy Poľska povedal: „**Preboha, tento muž [Vladimir Putin] nemôže zostať pri moci!**“

Existuje len málo nejasností: cieľom USA bolo roky oslabiť, izolovať a nakoniec zničiť Putinovu vládu.

Zdá sa, že to, čoho sa Stalin a jeho nástupcovia desaťročia zúfalo obávali – západné kapitalistické obklúčenie a uškrtenie – sa konečne (a hrozivo) naplnilo.

Washington vedie nepretržitú vojnu proti Rusku od nástupu Putina k moci pred viac ako dvoma desaťročiami na viacerých frontoch:

- Zásahy prostredníctvom rozptýlených protimoskovských skupín – mimovládnych organizácií, tajných operácií CIA, „prodemokratických“ organizácií Georgea Sorosa, propagandistických výstupov ako Rádio Slobodná Európa – po celej Ukrajine a iných bývalých sovietskych republikách, siahajúc až do konca 80. rokov.
- Od začiatku 90. rokov 20. storočia nepretržitý tlak na východ od vojenských síl NATO k ruským hraniciam. Toto rozšírenie bolo sprevádzané rozširovaním nových členských štátov vo východnej Európe.
- „Majdan“ prevrat v Kyjeve v roku 2014, ktorý zorganizoval gang Obama-Biden spolupracujúci s neoconmi, priateľskými mimovládnymi organizáciami a ukrajinskými neofašistickými silami. Ruské obyvateľstvo Donbasu a inde bude počas nasledujúcich ôsmich rokov politicky, ekonomicky a vojensky terčom.
- Prebiehajúce vojenské operácie NATO vrátane zriaďovania nových vojenských zariadení v blízkosti ruského územia, posilňovanie regionálnych jadrových spôsobilostí, dodávky zbraní členom NATO a nepretržité provokatívne manévry ozbrojených síl.

Tvrde ekonomické sankcie uvalené Spojenými štátmi a Európskou úniou na Ruskú federáciu – zjavné vojnové činy, ktorých cieľom je zničiť finančný systém krajiny a v konečnom dôsledku aj jej celkovú ekonomiku.

- Agresívne snahy USA a ďalších západných mocností priviesť Ukrajinu do NATO aj Európskej únie – teda organizácií silne nepriateľských voči ruským záujmom a pretrvávajúcim hrozbám pre národnú suverenitu krajiny.
- K tomu by sa mohli pridať vyrobené otrasy Russiagate – niekoľko rokov falošných obvinení Washingtonu a mediálnych elít o tajnej dohode Ruska s Donaldom Trumpom s cieľom zmanipulovať výsledok prezidentských volieb v roku 2016. Tieto obvinenia, mediálna hystéria a séria vyšetrovaní ruského „zasahovania“ do americkej politiky prispeli k rozdúchaniu plameňov rusofóbie.

Skromná myšlienka vojny proti Rusku dokázala v USA dosiahnuť elitný konsenzus, jej deštruktívna vášeň je najviditeľnejšia medzi tými, ktorí sú považovaní za ľavičiarov a progresívnych.

Keďže Biden nedávno navrhol poslať ďalšie miliardy na rozšírenie zástupnej vojny na Ukrajinu, kongresoví liberáli a progresívcia tú sumu horlivo pridali. Nielen Bernie Sanders a tím, ale každý člen progresívneho výboru Kongresu sa pripojil k davu vojnových štváčov.

Zdá sa, že americkí progresívcia, ktorí sa v súčasnosti nelíšia od záhradných neoconov, sú sotva znepokojení príznakom „jadrovej výmeny“ s Rusmi.

Ako sme uviedli, myšlienka zmeny režimu v Moskve skonštruovaná USA má dlhú históriu, počnúc vojenskou intervenciou prezidenta Woodrowa Wilsona na konci prvej svetovej vojny.

Celkovo vzaté, viac ako 200 000 „spojeneckých“ síl **napadlo Rusko v roku 1918**, vrátane odhadom 15 000 amerických vojakov vyslaných do okolia Vladivostoku a Archangelska na Ďalekom východe. Toto sa stalo známym ako mierumilovná „Výprava ľadových medvedíkov“.

Erudovaný, kozmopolitný liberál Wilson práve vyslal americké ozbrojené sily, aby sa pripojili k nezmyselnému európskemu vraždeniu prvej svetovej vojny – po opakovanej invázii do Mexika, Haiti a Strednej Ameriky. Úsilie Ľadových medvedíkov našlo krajinu uprostred vojenskej porážky, hladomoru, chorôb a chudoby, no tieto snahy o sabotáž nového bolševického režimu skončili žalostným neúspechom.

Po zavedení sovietskej kontroly by zmena režimu bola nemysliteľná. V 40. rokoch 20. storočia navyše Washington a jeho spojenci naliehavo potrebovali Červenú armádu, aby pomohla poraziť Nemcov v druhej svetovej vojne.

S kolapsom Sovietskeho zväzu v roku 1991 sa veci rýchlo a dramaticky zmenili. Prezident Bill Clinton, ďalší osvietený liberálny demokrat, bol pripravený zdvihnúť sa tam, kde Wilsonov plán uviazol.

Zárodočnú, neistú ruskú vládu bolo ľahké vybrať, pretože americké elity a ich „poradcovia“ z Ivy League rýchlo zasiahli, aby zredukovali federáciu na závislý štát, ktorý je otvorený neobmedzenému využívaniu zdrojov. Našli poddajného vládcu – hrubo neschopného Borisa Jelcina – ktorý slúžil týmto imperiálnym cieľom.

Clintonovci šli za wilsonovským snom so zvláštnym zápalom. „Šoková terapia“ (viac šok ako terapia) premenila ruskú ekonomiku na nekontrolovateľnú korporátnu oligarchiu, ktorá je teraz otvorená západnému vykorisťovaniu.

USA zmanipulovali ruské voľby v roku 1996, aby uprednostnili extrémne nepopulárneho Jelcina. Clintonová medzitým neúnavne pracovala **na rozdelení Juhoslávie** prostredníctvom zmesi

ekonomických sankcií, politických manévrov a vojenskej agresie, čím zmietla posledné zvyšky nezávislej moci v Európe a zároveň pripravila **cestu k ďalšiemu rozširovaniu NATO**.

Ukázalo sa, že **plán demokratov na vytvorenie vazalského štátu bol definitívne zastavený nástupom Putina k moci v roku 2000**. Za to si, samozrejme, Putin vyslúžil americké označenie „iný Hitler“.

Putinovo oživené Rusko čoskoro zmiatlo snahy Západu dosiahnuť hegemoniu nad väčším euroázijským regiónom. Vznikajúci neoconi a staromódni imperialisti sa stretli v tvrdej opozícii voči Putinovi, ktorý je teraz objektom zosilnenej rusofóbie.

Hlavným problémom Putina (odhliadnuc od jeho údajnej despotickej vlády) bola jeho silná oddanosť ruskej suverenity proti útokom Západu.

Brzezinského stratégia k bránam Moskvy

Zatiaľ čo neoconi boli v tom čase posadnutí Blízkym východom, iní sa obrátili k vojnám o zdroje poháňané perspektívnym nedostatkom energie. Nikto iný ako **Zbigniew Brzezinski**, niekdajší zahraničnopolitický guru prezidenta Jimmyho Cartera, vo svojom manifeste s názvom *Velká šachovnica v roku 1997 načrtnol imperiálnu stratégiu, ktorá by nakoniec viedla k bránam Moskvy*.

Brzezinski veril, že ušľachtilá supervelmoc má nárok na akékoľvek prírodné zdroje, ku ktorým mala prístup v Eurázii, na území siahajúcom od Európy po hranice Číny.

Tu sa zistilo, že zásoby ropy, plynu, nerastov a iných zásob prevyšujú zásoby dostupné kdekoľvek inde na planéte. Rusko samotné by bolo špeciálnou cenou, presne ako Wilson vo svojom nejasnom globálnom liberalizme uznal ako prvý. Brzezinski, vždy križiak za globálnu nadvládu USA, poukázal na to, že

Eurázia bola centrálnou arénou zemegule. To, čo sa stane s distribúciou moci v eurázijskom regióne, bude mať teda rozhodujúci význam pre globálne prvenstvo Ameriky a pre historický odkaz Ameriky...

... S oporou tam by si Washington navyše zabezpečil dostatok páky na súčasnú neutralizáciu Ruska, Číny a Iránu, dodal Brzezinski:

„Velmoc, ktorá dominuje v Eurázii, by kontrolovala dva z troch ekonomicky najproduktívnejších regiónov sveta. Jednoduchý pohľad na mapu tiež naznačuje, že kontrola nad Euráziou by takmer automaticky znamenala africkú podriadenosť, čím by sa západná pologuľa stala okrajovou.

Brzezinski žiadostivo hľadel na prienik USA do starých sovietskych republík, počnúc Ukrajinou a potom Gruzínskom, Arménskom, Kazachstanom a Uzbekistanom. Do roku 1997 sa, samozrejme, Balkán dostal na cestu kolonizácie.

Celkovou hlavnou prioritou bolo **„zabrániť vzniku akejkoľvek nepriateľskej sily, ktorá by sa mohla snažiť spochybniť americké prvenstvo“**. Brzezinski zlovestne uzavrel: „Amerika nie je len prvou, ale aj jedinou skutočne globálnou supervelmocou, ale pravdepodobne bude aj poslednou.

Z geopolitickej stratégie USA vyplýva, že Rusko bolo predurčené byť vazalským štátom

plne otvoreným drancovaním svojich bohatých prírodných zdrojov.

Neskoršie vyhlásenia neoconov by rituálne odzrkadľovali Brzezinského dravý globalizmus, ktorý vyzýval na nespochybniteľnú svetovú nadvládu USA, vždy zahalenú posvätnými zámienkami, ktoré prinášajú demokraciu do zaostalých kultúr.

Woodrow Wilson poskytol šablónu: „urobte svet bezpečným pre demokraciu“. Rusko so svojím obrovským územím a obrovským množstvom energie a nerastných zdrojov by bolo konečným dobytím.

Brzezinského postsovietsky svet sa v skutočnosti stal jedným z veľkých imperiálnych bludov. Tí na summitoch washingtonskej moci skutočne verili, že USA budú mať moc robiť to, čo chcú a kedy chcú – napriek tu a tam nepríjemným obmedzeniam (zvyčajne vo forme „zlých diktátorov“, ako je Putin).

Mohli by v maximálnej miere využívať zdroje, prácu a trhy. Do spoločnosti by mohli beztrešne priniesť nevýslovné násilie, bez strachu z vážneho úderu. Porušovanie štatútov OSN, globálnych zmlúv a medzinárodného práva by nepredstavovalo žiadny problém.

Tento pohľad by definoval postsovietsky „americký konsenzus“ a v súčasnosti je základom všetkej hyperventilačnej rusofóbie, no v vznikajúcom multipolárnom svete neslúži ničomu, len geopolitickej katastrofe.

Našťastie Putin a Rusi majú malý záujem na tom, aby boli zredukovaní na nešťastný bábkový štát - a majú veľa jadrových zbraní, ktoré by podporili ich odhodlanie.

Ich zdroje nebudú predmetom západnej krádeže. Vďaka vojne na Ukrajine a všetkým kontraproduktívnym západným sankciám sa Moskva vhodne obracia na východ, smerom na Irán, Čínu a Indiu, smerom k Šanghajskej kooperatívnej organizácii, čím v podstate dáva mať geostrategickým schémam USA a NATO.

Prízrak eskalujúceho vojenského konfliktu medzi dvoma jadrovými mocnosťami – pri absencii silných protisíl na oboch stranách – môže byť pre svet v zmätku len ťažko útechou.

AUTOR: Carl Boggs

[ZDROJ](#)

Překlad: SK Správy